

ΤΑΞΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μπορεί να πάει αλλιώς αλλά πρώτα πρέπει ο καθένας να διαλέξει πλευρά

Γράφει ο **Παναγιώτης Ξοπλίδης**

Η μεγαλύτερη ταξική πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση των τελευταίων χρόνων έγινε φέτος στην Θεσσαλονίκη. Πάνω από **2.500 διαδηλωτές** συγκεντρώθηκαν στην **Καμάρα** μετά από κάλεσμα της **Πρωτοβουλίας για Ταξική Πρωτομαγιά** με την συμμετοχή **πρωτοβάθμιων σωματείων, συλλογικοτήτων, λαϊκών συνελεύσεων, επιτροπών αγώνα, οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και αναρχικών συλλογικοτήτων**. Η πορεία που ακολούθησε προς το μνημείο του Καπνεργάτη ήταν **ίσως η πλέον μαζική** στα 20 σχεδόν χρόνια που διοργανώνεται ταξική Πρωτομαγιά στην Θεσσαλονίκη σε ανεξαρτησία από τον υποταγμένο αστικοποιημένο, συνδικαλισμό των ΕΚΘ/ΕΔΟΘ.

Η φετινή Πρωτομαγιά στην Θεσσαλονίκη αναμετρήθηκε λοιπόν, με το θεμελιώδες ερώτημα της αναμέτρησης με τον εργασιακό μεσαίωνα, την ανεργία, την άγρια φτώχεια μισθωτών και συνταξιούχων, τις κατασχέσεις της λαϊκής κατοικίας και αποταμίευσης που θα ενταθούν με την νέα συμφωνία κυβέρνησης- ΕΕ-ΔΝΤ- κεφαλαίου.

Η πρώτη απάντηση ήταν εξαιρετικά ευοίωνη δημιουργώντας προϋποθέσεις για την αναγκαία συνέχεια με βήματα στην ταξική ανασυγκρότηση του πολιτικού εργατικού κινήματος. Έρχεται άλλωστε ως συνέχεια της επίσης μεγάλης **διαδήλωσης στην φετινή ΔΕΘ** και μετά από μια σειρά μάχες που δόθηκαν και δίνονται σε μέτωπα όπως οι **πλειστηριασμοί λαϊκής κατοικίας, οι ιδιωτικοποιήσεις, η κυριακάτικη αργία, τα εργατικά ατυχήματα κ.α.**

Το **“μπλοκ της Καμάρας”** στην Θεσσαλονίκη αποτυπώνει ένα ευρύτατο φάσμα συσπείρωσης ταξικών και αγωνιστικών δυνάμεων, σωματείων και αγωνιστικών συλλογικοτήτων με διαφορετικούς βαθμούς συνείδησης, ποικιλία εμπειριών και ίσως στόχων.

Ακόμα όμως κι από άλλους δρόμους κοινή είναι η αγωνία για τη συγκρότηση άλλου κέντρου αγώνα, έστω και άτυπου, στο επίπεδο του μαζικού κινήματος.

Αταλάντευτη είναι η στόχευση για περιεχόμενο και αγώνες που δεν θα ακολουθούν την πεπατημένη του αστικοποιημένου συνδικαλισμού της ήττας, θα ετοιμάζουν δυνάμεις, θα ανεβάζουν τη συζήτηση και το ταξικό περιεχόμενο, θα εκφράζουν τις πιο ανήσυχες και ριζοσπαστικές τάσεις αγώνα μέσα στους εργαζόμενους. Θα ξεφεύγουν από τις «συμβολικές κινήσεις», την άσφαιρη διαμαρτυρία, θα εμπνέουν και θα έχουν συνέχεια, θα χτίζουν μια νέα αγωνιστική ταξική ενότητα.

Αναντίστοιχη της περιόδου ήταν η στάση δυνάμεων της αριστεράς. Η πορεία του ΠΑΜΕ στην Θεσσαλονίκη ήταν μαζική (αν και μικρότερη από προηγούμενες πρωτομαγιάτικες) αλλά αυτό δεν είναι προφανώς είδηση.

Το **ΠΑΜΕ** όχι μόνο δεν διαμορφώνει λογική και πρακτική πολιτικού κινήματος και μετώπου ανατροπής με αμεσομεσοπρόθεσμους πολιτικούς στόχους, γιατί είναι δήθεν ενσωματώσιμοι στο σύστημα, αλλά επιμένει αντίθετα ξανά στον γνωστό και πλήρως αποτυχημένο δρόμο της αντιμετώπισης των συνεπειών και μόνο από την ασκούμενη βάρβαρη πολιτική δηλ. σε ένα κίνημα παζαρέματος των όρων χειροτέρευσης της θέσης των εργαζομένων. Στην ουσία κηρύττει την ηττοπάθεια μέσα στο εργατικό κίνημα για να αποδείξει ότι η μόνη τελικά διέξοδος είναι η αυτόκεντρη κοινοβουλευτική ενίσχυση του!

Για άλλη μια φορά καλλιεργούν την γνωστή και χρεωκοπημένη γραμμή των *“προϋποθέσεων”*, των *“εάν και εφόσον”*, των *“διδαγμάτων”* από τις ήττες. Όπως και πέρσι με το ασφαλιστικό, γίνεται ο πιο πιστός οπαδός του εορτολογίου της ΓΣΕΕ βάζοντας ως μοναδικό στόχο της περιόδου την *“επιτυχία της απεργίας στις 17 Μάη”!*

Οι συνδικαλιστικές δυνάμεις της **ΛΑΕ** έχασαν άλλη μια ευκαιρία να συμβάλουν στην κοινή δράση στο μαζικό κίνημα παρά τις αντίθετες διακηρύξεις τους.

Η στάση αυτή αποτυπώθηκε με την επιλογή καλέσματος, χωρίς σωματεία και εργατικές συλλογικότητες, σε ξεχωριστή συγκέντρωση στην Αγίας Σοφίας (θετικό ήταν το γεγονός ότι το ΣΕΚ απέσυρε την υπογραφή του που είχε βάλει στην αρχή) την Πρωτομαγιά ως πολιτική οργάνωση και μόνο.

Η συγκέντρωση αυτή, αν και αναγκάστηκε τελικά να ακολουθήσει τα μπλοκ της διαδήλωσης της Καμάρας, δεν συγκρούεται με τα όρια του αστικοποιημένου και φιλοεργοδοτικού συνδικαλισμού, που δεν κατάφερε να κάνει **ούτε συγκέντρωση**.

Η στάση αυτή έρχεται σαν συνέχεια της γνωστής τοποθέτησης της ΛΑΕ Θεσσαλονίκης υπέρ της επιεικώς απαράδεκτης στάσης στο Πανεπιστήμιο, μιας εκ των συνιστωσών της, ονόματι ΑΡΑΣ, πράγμα που όπλισε

πολιτικά την κλιμάκωση της άσκησης αστικής βίας από την εν λόγω συλλογικότητα στο Πανελλαδικό Διήμερο της ΕΑΑΚ στην Αθήνα. Ερωτηματικά επίσης προκαλεί ότι στο Περιφερειακό Συμβούλιο Κ. Μακεδονίας οι δυνάμεις της ΛΑΕ συνυπάρχουν ακόμα σε **ενιαία παράταξη με εκείνες του ΣΥΡΙΖΑ**.

Συνολικά και οι δύο δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, δεν συμβάλλουν στη διαμόρφωση ενός μαζικού ρεύματος ανατροπής της επίθεσης και ανοίγματος ενός άλλου δρόμου στην ελληνική κοινωνία. Και οι δύο, έστω και από διαφορετική αφετηρία, τελικά συμβάλλουν στην αδυναμία να υπάρξει άμεσα ανατρεπτικός πολιτικός αγώνας του μαζικού κινήματος και της μαχόμενης αριστεράς, με αποτέλεσμα να αναπαράγονται οι τάσεις απογοήτευσης στο ευρύτερο αριστερό και αγωνιστικό δυναμικό.

Το ΣΕΚ επέλεξε πάλι να καλέσει σε προσυγκέντρωση στην Αγίας Σοφίας για να προσεγγίσει την συγκέντρωση του ΕΚΘ όπου θα βρίσκονται **«οι εργατικές μάζες»**. Η αδυναμία πραγματοποίησης ακόμα και συγκέντρωσης του ΕΚΘ το αφήνει τελικά έκθετο. Για άλλη μια φορά δεν συνειδητοποίησε ότι ο κύκλος της συμπόρευσης με κεντρικά όργανα και φορείς της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας έχει κλείσει. Η πρακτική αυτή δυσφημεί τελικά και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την λογική του ενιαίου μετώπου πάλης των εργαζομένων στη βάση, μέσα από τις αντίστοιχες συνελεύσεις τους.

Η **«ΚΑΜΑΡΑ»** έχει αντικειμενικά μονίμως ανοικτή την πύλη της. Άρα και το ΣΕΚ και η ΛΑΕ έχουν εκεί την θέση τους. Για να αναστραφεί η τάση απογοήτευσης δεν αρκεί η επίκληση της “ενότητας”. Η πραγματική ενότητα κρίνεται καθημερινά (και πολύ περισσότερο στην Πρωτομαγιά) από την συμβολή στην οικοδόμηση **ενός ισχυρού ενωτικού αγωνιστικού μπλοκ ρήξης και ανατροπής που θα αναμετρηθεί με τον ταξικό αντίπαλο σε κάθε χώρο δουλειάς και συνολικά**.

Η επιτυχία της Ταξικής Πρωτομαγιάς αναδεικνύει λοιπόν τις πραγματικές δυνατότητες να δοθεί και άμεσα η μάχη για την απόκρουση της νέας συμφωνίας όχι για την τιμή των όπλων αλλά με υπαρκτούς όρους. Οι ταξικές δυνάμεις και οι αγωνιστές του εργατικού και λαϊκού κινήματος, οφείλουμε να κινηθούμε με επιμονή στη προσπάθεια απεργιακού και ευρύτερα αγωνιστικού ξεσηκωμού ενάντια στα μέτρα. Στη φάση αυτή πρέπει να ξεχωρίσουμε μαζί με το “ΟΧΙ ΣΤΑ ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ”, τις θετικές διεκδικήσεις του μαζικού κινήματος και της πολιτικής πάλης για κατακτήσεις στο επίπεδο των μισθών, των ΣΣΕ, της μόνιμης και σταθερής δουλειάς και του χρόνου εργασίας, των όρων ζωής, των εργατικών, ασφαλιστικών δικαιωμάτων, των δημοκρατικών και πολιτικών ελευθεριών.

Το **“μπλοκ της Καμάρας”** είναι προφανώς και αυτό αναντίστοιχο των απαιτήσεων και των στόχων για την ταξική ανασυγκρότηση και έχει κάνει μικρά και ανολοκλήρωτα βήματα στη κατεύθυνση ανάπτυξης μαζικών αγώνων. Ωστόσο στην παρούσα συγκυρία, μέσα στην κατάσταση εκφυλισμού του αστικοποιημένου συνδικαλισμού δείχνει ότι έχει σχετική επίδραση, συσπειρώνει με σταθερό τρόπο ένα μπλοκ αγώνα και στις επιμέρους μάχες, είναι σημείο αναφοράς για την αγωνιστική πτέρυγα.

Η **Πρωτομαγιά της Θεσσαλονίκης** δείχνει ήδη ότι μπορεί να έχει συνέχεια με την εκδήλωση αγωνιστικών πρωτοβουλιών όπως η μάχη για την κυριακάτικη αργία και η δημιουργία μιας νέας συντονισμένης προσπάθειας για το μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων καθώς τους επόμενους μήνες στην Θεσσαλονίκη μπαίνει γενικό πωλητήριο (ΟΛΘ, ΕΥΑΘ, ΕΛΒΟ, Εγνατία Οδός).

Βάση της συνδικαλιστικής παρέμβασης είναι η επαφή με τις «μικρές» και καθημερινές μάχες στους χώρους δουλειάς και κλάδους, η εμπλοκή με την πρωτόλεια διάθεση και την ανάγκη να οργανωθούν οι «αψιμαχίες» με την εργοδοσία και το κεφάλαιο και ταυτόχρονα η συνολική αντιπαράθεση με την αστική στρατηγική υπέρβασης της κρίσης, τις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις του κεφαλαίου, την πολιτική κυβερνήσεων- ΕΕ- ΔΝΤ.

Είναι απαραίτητος ο σχεδιασμός και η ανάληψη αγωνιστικών, επιθετικών και δυναμικών πρωτοβουλιών για όλα τα ζητήματα, τόσο αυτά που έρχονται αλλά κυρίως για όλα αυτά που έχουν επιβάλει με τα

ευρωμνημόνια στους εργαζομένους, συνολικά στον λαό και την νεολαία σε όλα τα επίπεδα.

Το **“μπλοκ της Καμάρας”** στην παρούσα φάση δεν έχει διαμορφωμένα χαρακτηριστικά και σταθερή συγκρότηση, δείχνει όμως τις δυνατότητες αυτού του δρόμου.

Είναι αναγκαία η κατάκτηση μόνιμων χαρακτηριστικών και δομών στη λειτουργία ενός ταξικού κέντρου αγώνα «τόσων και όσων» ανταποκρίνονται κάθε φορά λίγο πιο πάνω από το επίπεδο συνείδησης των συμμετεχόντων και όχι στα προκάτ μοντέλα των κομματικών γραφείων.

Ένα τέτοιο κέντρο χρειάζεται συστηματικά και μόνιμα να αποπνέει ένα αριστερό εργατικό αντιΕΕ άρωμα και να συμβολίζει πρακτικά-πολιτικά την ασυμφιλίωτη πάλη ενάντια σε οποιαδήποτε κυβέρνηση που υλοποιεί κάθε παραλλαγή της αστικής πολιτικής αλλά και στις δήθεν «αντιπολιτεύσεις» της υποκρισίας και των ψεμάτων που το μόνο που τις νοιάζει είναι να γίνουν βεζίρηδες στη θέση του βεζίρη.

Αυτό ισχύει από τώρα και για μελλοντική «αντιπολίτευση» ΣΥΡΙΖΑ γι αυτό όσοι προσέρχονται στο κέντρο να ξεχάσουν από τώρα βλέψεις και ύστερες σκέψεις για αποκατάσταση «συνεχούς» με τμήματα ΣΥΡΙΖΑ η ακόμα χειρότερα ενιαίου πολιτικού μετώπου μαζί τους. Όσοι και όσες σιωπούν για την επικίνδυνη και ανάλγητη κυβερνητική πολιτική ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχουν ανεπίστρεπτα διαβεί τον Ρουβίκωνα ,τίποτα πλέον στο μέλλον δεν τους ξεπλένει και φέρουν ολόκληρη την ευθύνη γι αυτό.

Χρειάζεται να αποκρούονται συστηματικά οι κάθε είδους παρεμβάσεις του αστικού κράτους στο εσωτερικό του κινήματος και γενικότερα ν’ ανέβει η πάλη ενάντια στο αστικό κράτος και σ’ ένα σημαντικό υποστύλωμα του, τα τάγματα εφόδου της ναζιστικής «ΧΑ», στους θεσμούς του, στο ολοκληρωτικό πολιτικό σύστημα τους, στο άθλιο πολιτικό προσωπικό τους.

Να συγκροτηθούν καλύτερα και πιο στέρεα πρώτα από όλα τα αγωνιστικά ταξικά σωματεία στηριγμένα στο ακαταμάχητο όπλο των Συνελεύσεων Βάσης.

Να διαπαιδαγωγούν συστηματικά τους εργαζόμενους στο πνεύμα ότι μαζί με την πρωτοπόρα πάλη για καλύτερη αγοραπωλησία της εργατικής δύναμης και καλύτερους όρους αναπαραγωγής της, απαιτείται και η εκπλήρωση ενός μεγαλειώδους τελικού σκοπού που είναι η κατάργηση του συστήματος μισθωτής δουλείας.

Να συνδεθούν με όλες τις αγωνιστικές συλλογικότητες, τις επιτροπές αγώνα που είτε δρουν, είτε εμφανίζονται στη δράση με αφορμή κάποιο θέμα.

Η αναμονή περί βελτίωσης και αλλαγής μόνο των συσχετισμών εγκλωβίζει πολύτιμες δυνάμεις εντός του υπαρκτού πλαισίου στο συνδικαλιστικό κίνημα. Οι αλλαγές που έρχονται θα είναι κατακλυσμιαίες και αν θέλουμε άμεσα να αποκρούσουμε τα νέα μέτρα και στη συνέχεια να τα ανατρέψουμε μαζί με όλα τα άλλα, θα πρέπει σήμερα να σπάσουμε το φράγμα της απογοήτευσης, των αυταπατών αλλά και των υπαρκτών ανεπαρκειών. **Είναι η στιγμή να διαλέξουμε πλευρά.**

ΞΟΠΛΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, μέλος Δ.Σ. του Σωματείου Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου Θεσσαλονίκης

